

Huid- en Geslachtsziekten', die in 1950 werd ingeschakeld in de Stichting Klinisch Hoger Onderwijs te Rotterdam.

Toen deze stichting in 1958 een eigen status kreeg hield Hermans bij de aanvaarding van het hoogleraarschap zijn oratie over 'Huid en Geest'.

Zijn grote dermatologische kennis wist hij steeds op onvergetelijke wijze op zijn assistenten en studenten over te brengen.

Toen na de oorlog door migratie het aantal lepragevallen in Nederland toenam, benutte hij zijn in Indië verworven kennis en ervaring op het gebied van de leprabestrijding door medeoprichter en ruim twintig jaar voorzitter te zijn van de Q.M. Gastmann Wichers Stichting die ten doel heeft de lepralijders te behandelen en te begeleiden.

Hermans bekleedde zeer veel bestuurlijke functies. Zo was hij voorzitter van de Nederlandse Vereniging tot Bestrijding der Geslachtsziekten, van de Union Internationale contre le Péril Vénérien, van de Nederlandse Vereniging van Dermatologen en hoofdbestuurslid van de Zuid-Hollandse Vereniging 'Het Groene Kruis'.

Ook als publicist was Hermans zeer veelzijdig. Reeds tijdens zijn studiejaren verdiende hij grotendeels de kost met journalistieke bijdragen aan het Utrechts Dagblad; bovendien schreef hij éénacters die door Cor Ruys en Tilly Lus werden gespeeld. Tijdens zijn Indische periode schreef hij voor enige plaatselijke kranten, later verzorgde hij jarenlang de medische rubriek van de N.R.C.

Onder het pseudoniem Herbert Kamp, schreef hij in 1934 de roman: 'De Geschiedenis van een Minuut', in 1976 verscheen zijn autobiografie: 'Hermans ten voeten uit'. Zijn befaamde gevoel voor humor resulteerde in een 2-delige bundel: 'Humor in de Geneeskunde'. Op het gebied der huid- en geslachtsziekten heeft hij over de meest uiteenlopende onderwerpen zeer veel gepubliceerd.

In 1963 verscheen zijn 'Classificatio dermatovenereologia', een in vier talen gestelde indeling van alle dermatovenereologische diagnosen. Met zijn zoon, eveneens dermatoloog, schreef hij een systematisch 'Handboek der Huid- en Geslachtsziekten'.

Verder was Hermans medeoprichter en jarenlang hoofdredacteur van de 'Nederlandse Bibliotheek der Geneeskunde', een reeks van monografieën waarin er ook enige van zijn hand zijn verschenen.

Na zijn emeritaat in 1965 oefende Hermans nog tot in hoge ouderdom zijn praktijk uit.

Hermans kreeg vele onderscheidingen, zo was hij Ridder in de